

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **Slovenskej republiky – Lesov Slovenskej republiky**, štátneho podniku, so sídlom v Banskej Bystrici, Námestie SNP 8, IČO: X., zastúpenej JUDr. I. S., advokátkou so sídlom v K., proti žalovanej **L. A. Z.**, bývajúcej vo W., zastúpenej advokátkou Mgr. A. L., so sídlom vo V., **o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam**, vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš, pod sp.zn. 2 C 82/2008, na dovolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. októbra 2012, sp.zn. 17 Co 329/2011 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi náhradu trov dovolacieho konania v sume 81,47 € k rukám jej advokátky JUDr. I. S., so sídlom v K., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Veľký Krtíš, rozsudkom zo 4. októbra 2011, sp.zn. 2 C 82/2008-355 určil, že Slovenská republika je vlastníkom nehnuteľností Katastrálneho úradu v Banskej Bystrici, Správy katastra Veľký Krtíš, okres Veľký Krtíš, obec Č., kat. uz. Č., na LV č. X. ako parc. E KNX. lesné pozemky o výmere 1617989 m², parc. E KN X. trvalé trávnaté porasty o výmere 5323 m², parc. E KN X. orná pôda o výmere 137713 m², parc. E X. trvalé trávnaté porasty o výmere 1205 m², parc. E KN X. trvalé trávnaté porasty o výmere 27821 m², parc. E KN X. trvalé trávnaté porasty o výmere 2356 m², parc. E KN X. trvalé trávnaté porasty o výmere 1241 m², parc. E KN X. orná pôda o výmere 309060 m², parc. E KN X. trvalé trávnaté porasty o výmere 2697 m², parc. E KN X. orná pôda o výmere 3830 m², parc. E KNX. lesné pozemky o výmere 1086584 m², parc. E KN X. trvalé trávnaté porasty o výmere 69649 m², parc. E KN X. trvalé trávnaté porasty o výmere 3705 m², parc. E

KN X. trvalé trávnaté porasty o výmere 1439 m², parc. E KN X. lesné pozemky o výmere 30625 m², parc. E KN X. lesné pozemky o výmere 76411 m², parc. E KNX. trvalé trávnaté porasty o výmere 2949 m², parc. E KN X. orná pôda o výmere 13032 m². Žalobkyni priznal náhradu trov konania vo výške 100 % potrebných na účelné bránenie jeho práv. Z vykonaného dokazovania zistil, že pôvodný vlastník nehnuteľností vedených v súčasnosti na LV č. X., kat. úz. Č. (vedené pôvodne v pozemnoknižnej vložke č. 22 pre kat. úz. Č.) T. Z., nar. 15. júna 1847, zomrelý 10. júla 1927, zanechal závet, ktorým nehnuteľnosti vedené v pozemnoknižnej vložke č. 22, kat. úz. Č. pre prípad svojej smrti zanechal D. Z., právnenému predchodcovi žalovanej. Dedičstvo po nebohom T. Z. bolo prejednané bývalým Okresným súdom v Modrom Kameni pod sp.zn. D 383/1929 a ukončené vydaním uznesenia súdu zo 4. júna 1942. D. Z. podľa práva platného do 1. januára 1951 nadobudol dedičstvo už okamihom smrti poručiteľa bez ohľadu na dátum rozhodnutia súdu v dedičskom konaní, ktoré malo len deklaratórnu povahu. Rozhodnutím Konfiškačnej komisie zriadenej podľa nariadenia č. 64/1946 z 10. septembra 1946 č. 14/9-1946 bolo rozhodnuté o konfiškácii majetku D. Z. ako osoby maďarskej národnosti. Na základe tohto rozhodnutia sa považoval pôdohospodársky majetok v rozsahu § 2 nariadenia č.104/1945 Sb. n. SNR o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa (ďalej len „nariadenie č. 104/1945 Sb.“) patriaci vlastníckym právom D. Z. za skonfiškovaný k 1. marcu 1945, bez ohľadu na to, v ktorom katastrálnom území, či v ktorej obci na celom území Slovenska sa tento majetok nachádza. Poukázal na to, že v pozemnoknižnej vložke č. 22 pre obec a katastrálne územie Č. nebola vyznačená konfiškácia nehnuteľností a nadobudnutie vlastníckeho práva štátom, preto pri vyhotovení zjednodušeného registra pôvodného stavu v roku 1995 a vyhotovenia Registra obnovenej evidencie pozemkov v roku 2001 sa ako vlastník nehnuteľností z pozemnoknižnej vložky, č. 22 kat. úz. Č. na list vlastníctva č. X. pre kat. úz. Č. zapísal T. Z.. Na návrh žalovanej ako jedinej dedičky D. Z. podľa uznesenia o vyporiadaní dedičstva č.k. 4 A 89/87 z 18. marca 1987 Rakúskeho okresného súdu v Klagenfurte, boli v konaní vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš po sp.zn. 4 D 90/2006 prejednané v prospech žalovanej osvedčením o dedičstve č.k. 4 D 90/2006-179 z 2. októbra 2008. Z týchto skutkových zistení vyvodil právny záver, že D. Z. bol v čase vydania konfiškačných rozhodnutí vlastníkom nehnuteľností na základe závetu T. Z., z tohto dôvodu mu nehnuteľnosti konfiškované mohli byť. Štát nadobudol vlastnícke právo podľa nariadenia č. 104/1945 Sb. v znení nariadenia č. 64/46 Sb.

rozhodnutím

o konfiškácii

k 1. marcu 1945. Prídelové listiny o pridelení konfiškovaného majetku boli verejnou listinou vydanou správnymi orgánmi, ktorých platnosť by mohol všeobecný súd preskúmavať len v tom prípade, ak by ich vydal orgán absolútne nevybavený na takéto rozhodnutie právomocou. Túto podmienku nemal v predmetnej veci splnenú. Konštatoval, že rozhodnutie konfiškačnej komisie malo byť zapísané do pozemkovej knihy, k čomu nedošlo a len z tohto dôvodu bol pri vyhotovení Registra obnovenej evidencie pozemkov na list vlastníctva zapísaný ako vlastník nehnuteľností pôvodný vlastník z pozemkovej knihy. Mal za to, že chýbajúci podpis a odtlačok pečiatky na prídelovej listine, ktorou predmetné nehnuteľnosti boli pridelené do správy Lesov Slovenskej republiky nemajú vplyv na záver súdu o vlastníckom práve štátu k nehnuteľnostiam. Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik, Banská Bystrica nežiadali určiť vlastnícke právo v prospech seba, ale v prospech štátu. Uzavrel, že aj v prípade, že by vlastnícke právo štát na základe konfiškačných rozhodnutí nenadobudol, vzhľadom na to, že od konfiškácie nehnuteľností v roku 1945 až do rozhodnutia súdu v tejto veci 4. októbra 2011 štát pozemky užíva, nadobudol by k nim vlastnícke právo vydržaním. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 7 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 24. októbra 2012, sp.zn. 17 Co 329/2011 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil. V celom rozsahu sa stotožnil s rozsudkom súdu prvého stupňa, ktorý správne popísal relevantné skutkové okolnosti a z nich vyvodil aj správny právny záver. Rovnako dospel k záveru, že skutočným vlastníkom nehnuteľností od 1. marca 1945 je Slovenská republika, napriek tomu, že zápis vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam podľa osvedčenia o dedičstve vydaného Okresným súdom Veľký Krtíš pod sp.zn. 4 D 90/2006 z 2. októbra 2008 svedčí žalovanej. Tým mal preukázaný naliehavý právny záujem žalobcu na určení vlastníckeho práva (zosúladenie skutočného stavu so stavom právnym). Konštatoval, že súd prvého stupňa všetky uvedené rozhodné skutkové okolnosti správne právne posúdil, z tohto dôvodu jeho rozhodnutie podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie. Právny názor odvolacieho súdu označila za nesprávny, neodôvodnený a zavádzajúci, nezodpovedajúci existujúcemu právnemu a skutkovému stavu a vykonanému dokazovaniu. Namietala, že sudy nižších stupňov nedostatočne vyhodnotili vykonané dôkazy (konkrétne vykonané dedičské

konania pred Okresným súdom Veľký Krtíš, č.k. 4 D 96/2006, Dnt 99/2006 a súdnym komisárom JUDr. P. T.). Ďalej mala za to, že súd prvého stupňa v konaní dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne v napadnutom rozsudku vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia. Poukazovala na to, že vlastnícke právo k žalovaným nehnuteľnostiam v dedičskom konaní nadobudla v súlade s platnými právnymi predpismi, preto považovala podanú žalobu žalobkyne a ňou uplatňované nároky za zjavne neopodstatnené. Mala za to, že ak došlo k zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na základe spôsobilej listiny rozhodnutím príslušného správneho orgánu, nemôže žalobkyňa uplatňovať určenie vlastníckeho práva na základe vykonanej konfiškácie majetku tretej osoby. Namietala aj pasívnu legitimáciu žalobkyne. Navrhla rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby dovolací súd podané dovolanie zamietol, pretože nie sú dané dôvody dovolania a nezistil dôvody, pre ktoré by bolo potrebné uvedené rozhodnutie zrušiť. Zároveň požiadala aj o náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke

zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalovanej nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným). Takéto vady konania ale v dovolacom konaní neboli zistené.

Žalovaná namietala, že odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, čím jej bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa §237 písm. f/ O.s.p..

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu,

3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestanným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch, alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

K porušeniu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, resp. analogického práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru by mohlo dôjsť rozhodnutím všeobecného súdu nielen tým, ak by tento fakticky odňal možnosť komukoľvek domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (napr. II. ÚS 8/01), ale aj tým, ak by tento súd rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia (napr. I. ÚS 241/07), alebo vtedy, ak by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. III. ÚS 264/05).

Pokiaľ žalovaná tvrdí, že rozsudok odvolacieho súdu je neodôvodnený, dovolací súd pripomína, že podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003: „Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ

rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.“

Dovolací súd v tejto súvislosti pripomína aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005, podľa ktorého: „Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.“

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Zo spisu vyplýva, že odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku sa v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa,

ktorý uviedol zistený skutkový stav veci, opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, citoval právne normy, uviedol úvahy, ktorými sa riadil pri hodnotení dôkazov i právnom posúdení veci. Právne závery vysvetlil (dovolací súd sa ich správnosťou nezaoberal). Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa v spojení s napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že skutkové a právne závery prijaté súdmi nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že ich odôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej.

Pokiaľ žalovaná odôvodnila svoje dovolanie tým, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania, dovolací súd poukazuje na to, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 241 ods. 1 písm. a) až c) O.s.p. Pre tento záver svedčí i ustanovenie 243a ods. 2, veda druhá O.s.p., ktoré upravuje, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie.

Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Z § 132 O.s.p. vyplýva, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten – ktorý dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O.s.p.). Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvého stupňa; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 ods. 3 až 5 O.s.p.). Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu

prvého stupňa a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.). Keď najvyšší súd nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil.

Pokiaľ ide o námietku žalovanej spochybňujúcu správnosť zistenia skutkového stavu veci treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Z obsahu dovolania ďalej vyplýva, že žalovaná namietala aj skutočnosť, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalovanej boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovanou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych

skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokátky za 1 úkon právnej služby, ktorú jej poskytla vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu žalovanej (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky vo výške 60,08 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. 7,81 €)], plus 20 % DPH predstavuje spolu 81,47 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 7. mája 2013

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Dagmar Falbová

